

eller 4 Tilfælde, hvori Trangen til en anden Maade at indgaae Ægteffab paa end den, der findes i det kirkelige Samfund, og som er til- ladt efter vor Lov, havde givet sig tilkjende, og, at han havde fundet, at de alle ad den administrative Vej kunde afhjælped, da skal jeg blot gjøre den ene Bemærkning, at den høitærede Justitsminister, om jeg hørte ret, kun gav saa megen Oplysning om alle disse Tilfælde, at vi deraf see, at Trangen ikke blev afhjulpen. Den høitærede Justitsminister erklærede sig i et Par af Tilfældene saaledes, at man saae, at den Vej, han havde vist, var ikke bleven fulgt, og om de andre sagde han, at han vidste det ikke. Nu maa de ærede Lovlyndige vide, om Trangen til et borgerligt Ægteffab derved er afhjulpen og saa for disse Personer, saa at, naar der siden af disse Personer f. Ex. findes Børn, og der bliver Spørgsmaal om Arv og saadanne Ting, om disse virkelig, naar der ikke er foregaaet Andet med dem, da kunne ansees for at have levet i et gyldigt Ægteffab; jeg betvivler det imidlertid meget. Den høitærede Cultusminister lagde megen Vægt paa, hvad der jo ogsaa ved den foreløbige Behandling blev stærkt og tildeels meget heftigt fremhævet, at Folket i allerhøieste Maade forarges især over et borgerligt Ægteffab; og, hvad der vistnok ikke skulde finde nogen Modstand hos mig, men altid skulde finde en ivrig Forsvarer, er, hvad den ærede Cultusminister bemærkede, at Folkesølelsen skal man vel agte, og tage det strenge Hensyn paa, endog saa naar man nødes til at indføre Noget i Livet, som man for- moder ikke aldeles vilde stemme med den. Men, dersom det var saa, at man vilde afskaffe den kirkelige Vielse, ja, da er der vistnok intet Spørgsmaal om, at det vilde være stridende mod den danske Folkesølelse, og at Mange, som ellers ikke just have megen stor Erbødighed for hvad der, i det ringeste i gamle Tider, er talt og indskræpet af Folketirken, alligevel vilde føle sig studsende, forbausede og ube tilfredse dermed. Men derom er ikke Spørgsmaal; Spørgsmaalet er jo ene og alene om en Frihed for dem, som, langtfra at finde Ægteffabets Stiftelse mere høitideligt, finder det netop at blive dem selv forargeligt, ved at indvies paa den Maade, som hidtil er skeet i

vore Kirker, og de, som nu kunde ønske, at disse maafee til aabenbar Vanære og Bespottelse af de Ceremonier, som vi bruge, og de hellige Ord og Betsignelser, som vi tilføie, jeg siger, de, som kunde ønske, at disse skulde være nødte til, for at kunne indgaae Ægteffaber, at vanære Kirken og dens Helligdom, dem regner jeg ikke til det danske Folk (Nei!). Naar den høitærede Minister for Kirke- og Skolevæsenet ogsaa ved denne Leilighed erklærede, at han ikke kunde tænke sig nogen gjen- nemgribende Forandring i Henseende til disse saakaldte kirkelige Ting, uden først at have hørt en Kirkeforsamling, saa kan jeg jo nok forstaae den Tankegang, som fører dertil, men jeg kan ligesaa lidet billige den, som jeg kan ret forstaae, at den kan sætte Rod hos en saalærd og oplyst Mand; thi her er jo slet ikke Spørgsmaal om noget Kirkeligt, der kun efter sin Natur kan gjælde for dem, som frivilligt høre til Kirkesamfundet; her er jo ene og alene Spørgsmaal om, hvad Tvang vi skulde paa- lægge dem, som i deres Hjerte ere udenfor Kirkesamfundet, hvad enten de have været nødte til eller loffede eller forte af Bane til at blive deri, og intet Troesfund, det kalde sig Folketirke eller hvad det vil, har som saadant den allermindste Stemme om, hvad den verdslige Magt skal tvinge Noget til eller ikke (Hør! Hør!); altsaa for den Sags Skyld, ligesom jeg nu troer for enhver Sags Skyld, kan den kirkelige Synode, hvorom der er Tale, uden at koste 4 Sk., meget godt opsattes til Dommendag. Naar den høitærede Minister derefter gik ind paa Forslaget selv, og paa den ene Side fraraadede ikke alene dets Antagelse, men dets Fremme og altsaa ogsaa dets Døftelse i Salen, (Ja!) og paa den anden Side dog udbad sig Tilladelse til at gennemgaae det enkeltviis, saaledes som det kun skulde efter Ordenen gennemgaaes ved 2den Behandling, saa kan jeg ikke rime disse to Ting sammen; men, da der nu er talt om de enkelte Ting, og, hvis den ærede Ministers Raad følges, der ikke vil blive Leilighed til her at komme til at omtale det videre, saa skal jeg ubbede mig Tilladelse til forsaavidt at følge den høitærede Ministers Fodspor. Jeg troer, at jeg selv, da dette Forslag blev indbragt, strax betegnede, at